escola laica o de qualsevol institució d'altra mena. Sols el bé de la infància, la sana educació de la joventut, es el que guia la meva ploma.

El fet es indiscutiblement execrable. Mireu-vos-ho com vulguéu i des de qualsevol punt de vista que ho jutjeu haureu de condemnar-ho, car sols es esplicable en un requeté, en un club revolucionari o, naturalment, en una acadèmia militar. En un col·legi de primera ensenyança es una veritable heretgia pedagògica; en un establiment religiós es, ademés, una equivocació ben poc cristiana...

Reflexionem-ho, sinó. Es tolerable que s'eduqui als nois ensenyant-los-hi el maneig d'armes fraticides? Es aquesta, per ventura, la misió dels mestres? Es aquest el concepte que es té de l'educació a la infància? Es que no son antitètiques les idees d'il·lustració i cultura amb les de guerres, armes i destrucció? Es que no és més humà, més digne, més sà infiltrar en els cors infantils sentiments de pau i d'amor, de bondat i fraternitat, i en llurs tendres cervells ideals eminenment pacifistes, d'avenç i de treball, de respecte profund a la vida i als pobles?...

Se'm dirà, tal vegada, que no's tracta més que d'exercicis físics o d'assaigs possiblement útils en arribar l'hora de servir a la pàtria. Però adhuc en aquest cas el fet resulta impropi i improcedent. Quan els homes de tot arreu es preocupen de consolidar la pau del món; quan l'aspiració suprema de tots els pobles es reduïr armaments i fer impossibles nous desastres guerrers; quan les idees de germanor i de respecte a la vida dominen, triomfen i s'imposen; quan, en fi, s'ovira ja el moment feliç d'ésser un bella realitat la magna utopia d'estimar-nos els uns als altres, es, senyors, inconcebible que en un col·legi reusenc s'ensenyi de manejar armes de tota classe. I si aquest col·legi es un col·legi religiós, resulta—més encara—un sarcasme horrorós, doncs no s'esplica com pot practicar-se el quint manament de la llei de Déu—no mataràs!—fent fer exercicis amb sabre i baioneta calada...

J. RECASENS I MERCADÉ

E L L A

Poncella de maig, nacarada poncella, quins pètals estotjaven la rosada,—llágrimes d'amor de les estrelles planyent-se en el silenci d'una nit aromada de roses—: i alhora, arborada rosella en mig de l'or dels camps; flama ondulant-se voluptuosa per a enardir amb ses besades l'arbuste tendre; boira lasciva demunt l'estany frisós de plaer...

Un jorn sigué mon ideal aquesta Ella.

Rictus d'alegror demunt d'uns llavis als quals el sofrir furtà la porpra; cançó de breçol com remoreig d'onades amanyagant la platja; carícia d'unes mans que enmotllant mon cor desgranaren la vida; besada d'infinit que clogué més parpelles per a endolcir la son...

Un jorn sigué tot mon tresor aquesta Ella.

Dels càntics del passat, eixes dues melodies, s'han acoblat a l'auba de mon ressorgiment. Amb notes de cristall han fos una harmonia: un bes apassionat, una cançó d'infant, caricies folles vessantes de plaer, subtilitats de la ment enamorada...

Dona i mare: tal es l'harmonia,
I aquesta es Ella.

FRANSS-OPALIINÆ

Del llibre inèdit *Tipus*.